

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3179/2019
Рев2 3181/2019
30.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Бранислава Босиљковића, Божидара Вујичића и Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Верослав Гарић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Жандармерија Краљево, коју заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр. 4240/18 од 25.12.2018. године и пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.1629/19 од 17.06.2019. године у седници одржаној 30.10.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр. 4240/18 од 25.12.2018. године и пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.1629/19 од 17.06.2019. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр. 4240/18 од 25.12.2018. године и пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.1629/19 од 17.06.2019. године .

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 бр. 133/17 од 14.05.2018. године, исправљеном решењем истог суда од 30.10.2018. године, ставом првим изреке, под тачком а) обавезана је тужена да тужиоцу, да на име неисплаћених додатака на плату за ноћни рад у периоду од јануара 2014. године до септембра 2014. године (тачка а)), по основу рада на дане државних презника у периоду од јануара 2014. године до децембра 2016. године (тачка б)), по основу прековременог рада у периоду од јануара 2014. године до децембра 2016. године (тачка в)) , те по основу ноћног рада на ванредном и посебном обезбеђењу у периоду од 01.01.2014. године до 31.12.2016. године (тачка г)), исплати појединачне месечне износе, са законском каматом на сваки месечни износ појединачно, све на начин како је ближе одређено овим ставом изреке. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр. 4240/18 од 25.12.2018. године, жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда потврђена у делу става

првог изреке под тачком б) и тачком в), док је иста укинута у делу става другог изреке под тачком а) и тачком г), као и у делу за трошкове поступка и предмет је враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

У даљој фази поступка, Основни суд у Краљеву је пресудом П1 бр. 20/19 од 20.02.2019. године, усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао тужену да му по основу ноћног рада у периоду од фебруара 2014. године до августа 2016. године, исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом за сваки месец појединачно, на начин како је то ближе наведено у овом ставу изреке.

Против правноснажних пресуда донетих у другом степену тужена је изјавила ревизије, због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизије сматрају изузетно дозвољеним (члан 404. ЗПП) због потребе разматрања правних питања од општег интереса и правних питања у интересу равноправности грађана и ради уједначавања судске праксе и потребе тумачења права.

Применом члана 404. став 1. наведеног ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према став 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде зараде тужиоцу за прековремени и ноћни рад. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили правилном применом материјалног права, те у складу са правним схватањем израженим кроз судске одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате неисплаћене зараде поднета је 09.01.2017. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни

касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**